

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg fortryder egentlig, at jeg kørte med på den lidt besynderlige polemik før. Jeg syntes, at det lå lige for at gøre det, for hr. Jørn Jespersen hører ikke efter, men fortsætter bare med polemik.

Det, vi mener, er selvfølgelig, at minimumsstandarder er en god ting. Vi mener bare ikke, at WTO er det bedste organ at arbejde i, men når der arbejdes med det i WTO, så arbejder vi for minimumsstandarder på et højt niveau, og derudover kan hvert enkelt land gå videre.

Det er ikke så svært at forstå. I hele EU-diskussionen er det jo netop det, der hedder miljøgaranti. Er det nu sådan, at hr. Jørn Jespersen heller ikke accepterer, at vi skal arbejde for en miljøgaranti, der betyder, at vi kan opretholde højere standarder i forhold til EU?

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

En miljøgaranti er jo netop udtryk for, at man i de internationale regler har fået lavet nogle aftaler om, hvornår et land kan gå videre med hensyn til miljø og sundhed. Hr. Hindrup Andersen ved udmærket, hvad SF's position er, og dér tror jeg ikke vi er så uenige: at vi både i EU-sammenhæng og WTO-sammenhæng skal arbejde for, at der kommer nogle høje minimumsnormer, som alle skal følge, og at de enkelte lande får mulighed for at gå videre. Men det er selvfølgelig en mulighed, som til enhver tid må være underlagt en retlig regulering, fordi man skal kunne dokumentere, at der er berettigede miljø- og sundhedshensyn, som vejer tungere end hensynene til den fri handel.

Det indebærer, at hvis vi skal kunne få den slags vedtaget – det er en politisk kamp – skal vi gå ind og præge regelsættet på internationalt niveau, for ellers er alternativet, at der ikke er nogen regler, og så har vi jungleloven, som netop ikke er en lov, men en retsløs tilstand, hvor de stærke kan tryne de svage.

Derfor bliver Enhedslisten nødt til at beslutte sig for, om de vil have internationalt udsyn og kæmpe den store kamp i den store verden, eller om de vil blive ved med at snyde befolkningen ved at sige, at det kan Danmark bare selv bestemme.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil gerne sige til hr. Jørn Jespersen, at jeg er helt enig. Det er jo det, der står i dagsordenen, og det er også det, ministeren har sagt meget, meget klart i sin tale: at man selvfølgelig kan forsvare de niveauer, der er højere.

Men det kan hr. Jørn Jespersen ikke få sine nye miljøforkæmpervenner i Venstre og i virkeligheden heller ikke De Konservative – måske nogle gange mere De Konservative end Venstre – til at gå med til; det er jo det, der er kernen.

Det var konklusionen på min lille polemik før, at det, der rent faktisk er sket her, er, at hr. Jørn Jespersen har ladet sig trække rundt i manegen af Venstre og har lavet en dagsorden, der er væsentlig ringere, end det ville være at tage ministerens klare redegørelse til efterretning.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil godt indledningsvis på Dansk Folkepartis vegne takke SF, fordi de har rejst denne debat. Den giver os i Dansk Folkeparti lejlighed til sætte fokus på de muligheder, der ligger i den større frihandel, som i bund og grund er hele ideen med WTO og tidligere GATT.

I modsætning til hr. Bent Hindrup Andersen, der ser det som en store fare, ser vi det som en meget stor mulighed, at vi i verdenshandelen generelt får en langt større grad af frihandel. Her er WTO midlet, som skal bruges til at nå dette mål, så det er klart, at det har vores støtte.

Der er så mange fordele ved frihandel, at det klart opvejer de ulemper, som nogle vil påstå frihandel også kan have. Og så har frihandel igennem WTO den virkning, at det også modvirker EU's lukkede marked. Netop inden for fødevareområdet er EU kendetegnet ved at virke utrolig planøkonomisk og ved at virke som et lukket marked med en toldmur udadtil. Her har WTO en mulighed for at virke som banebryder for at få dette lukkede marked nedbrudt og få markedskræfterne til at virke. Derfor er resultaterne af de forhandlinger, som man når frem til i de mange forskellige fora, hvor man forsøger at udmønte denne tankegang, selvfølgelig vigtige.

Alternativet er protektionisme og lukkethed for de enkelte landes markeder. Det er ikke til fordel for Danmark, og det er for den sags skyld heller ikke til fordel for de lande, som er dårligere stillet end Danmark, og som vi også ønsker skal få større muligheder i en globaliseret verdenshandel.